

nens magt. Derfor er det klart, at ideen om en forenkling af Traktaten må få støtte fra føderalister og markante unionstilhængere. Derfor er det forhåbentlig også klart, at en sådan tanke ikke vil få støtte fra den danske regering.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne allerførst sige tak til ministeren, fordi vi i Europaudvalget har fået den franske udgave af den tekst fra en rapport om unions-traktaten, som Ministerrådet skal tage stilling til.

Rapporten rejser et afgørende spørgsmål for planlægningen af regeringskonferencen i 1996, nemlig om der kun skal ske enkelte ændringer af Maastricht-Traktaten, eller om der skal sættes på en helt ny gennemskrevet unionstraktat, en såkaldt forenkling.

Hvis det bliver tale om en helt ny traktat, er det efter min mening klart, at det bliver meget svært at fastholde f.eks. de danske forbehold eller miljøgarantien og andre garantier, som trods alt stadig væk er i Traktaten.

En såkaldt forenkling vil jo også nødvendigvis indebære, at Europa-Parlamentet bliver styrket.

Derfor håber jeg, at ministeren er enig i, at det ikke går med en sådan idé om en ny unionstraktat.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Af regeringens notat af 10. februar 1995, som Folketingets Europaudvalg har modtaget, og som er offentliggjort, fremgår det, at Traktaten er unødvendig kompliceret. Antallet af forskellige beslutningsprocedurer er stort, og mange af procedurerne er meget indviklede. Desuden indeholder Traktaten helt forældede bestemmelser, og der mangler en fortløbende nummerering af Traktatens artikler.

En eventuel forenkling af Traktaten kan kun ske ved en regeringskonference, og derfor skal jeg henvise spørgeren til regeringens tidligere redegørelse for proceduren for fastlæggelse af de danske holdninger. Proceduren indebærer, at dansk stillingtagen til mulige konkrete emner på konferencen må afvente den brede offentlige debat, der fører frem til udarbejdelsen af regeringens forhandlingsgrundlag.

Og lad mig så føje til, at jeg må erkende, at hr. Keld Albrechtsen med begrundelsen for dette spørgsmål når nye højder i sin lidt absurde modstand imod Unionen. Jeg vil gerne citere fra begrundelsen:

»Nu er det jo indlysende korrekt, at traktatteksten er ulæselig. Men deraf følger ikke, at det ud fra et dansk synspunkt vil være fornuftigt at støtte en forenkling.«

Og der står til slut:

»Derfor er det klart, at ideen om en forenkling af Traktaten må få støtte fra føderalister og markante unionstilhængere. Derfor er det forhåbentlig også klart, at en sådan tanke ikke vil få støtte fra den danske regering.«

Man modsætter sig forenkling, hvorved traktatteksten bliver læselig og forståelig, fordi det altså skulle være et stort tilbageskridt. Det kan jeg simpelt hen ikke få til at hænge sammen.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må sige, at ministerens svar bekymrer mig ikke så lidt. Det, jeg hæfter mig ved, er, at ministeren viger uden om det, som er indholdet i mit spørgsmål, og alene taler om formen.

Jeg går ud fra, at ministeren er klar over – det vil jeg så spørge ministeren om – at det, som ligger i en forenkling, f.eks. vil være, at man siger, at som udgangspunkt skal alt ligge i den såkaldte søjle 1, altså dér, hvor Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen er med, og hvor der er flertalsafgørelser osv., dvs. den overstatslige del. Det vil jo være en såkaldt forenkling. Det vil også være en forenkling at indføre de mest vidtgående regler om flertalsafstemninger på alle områder hele vejen hen via Traktaten. Det er jo sådanne ting, der forstås ved forenkling.

Jeg vil godt spørge ministeren, om det ikke er sådan, at det, som franskmændene nu er ude med, overhovedet ikke giver ministeren anledning til nogen form for bekymring, og om det er forkert, når jeg siger, at det kan blive vanskeligt at opretholde forbehold og garantier, f.eks. miljøgarantien, hvis det hele skal forhandles på ny.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Ingen har mere end hr. Keld Albrechtsen og Enhedslisten advaret imod, at vi i utide, før der var ført en offentlig debat, fastlagde de danske standpunkter til regeringskonferencen. Det har også hele tiden været regeringens standpunkt, at sådan skal det være, og den linje agter regeringen at følge. Derfor bliver indholdet af det, der skal være det danske forhandlingsgrundlag – herunder også det spørgsmål, som her rejses – fastlagt, når tiden er til det, efter gennemførelse af bred offentlig debat, men bestemt ikke på nuværende tidspunkt.